

آب در پی گردد پیاده حداد رقعہ ہفتدہم جہاں مراد و حمد
 گداں سنا درست است اما در حق است و نیم میرود کہ آیہ
 در شتی در حوصلہ علم محاط گند رقعہ ہجدهم صاحب من
 آردی کہ بختہ آید بحاسے تواند رسید بین دو گویم کہ بحواب اند
 شمارا گرد اندیشہ ہن نشاید گردید والسلام رقعہ نوزدہم صاحب
 عدل اللہ مالکی حال صورت یکمل است لہذا معنی دیگر گشت
 یعنی آن ستارہاں است و این گس ہر رنگ کہ خواہید نازید
 بردارید رقعہ ستم صاحب دو کرت و عدہ و صلت ہادید و صلت
 یک طرف بہ پیامی ہم مواخندہ ^{رقعہ ۱۲} آید بریں سید دوستم والا ماں
 بریں خورد حاشائے خورد و خفاکں چندانکہ خواہی یابیم و ہمال
 سنیوہ و رقعہ ستم یکم صاحب من آرد ویدار ستارہاں
 است دین مینائی ہر خورد یکیم ماں بختہ سیماں است باید کہ
 سرعت اندیشہ یابید و ترج ریا سمانید تا مانند کہ دل ار چید
 یا ساید و حال ملک رسیدہ برگردد والسلام رقعہ ستم دوم
 حضرت سلامت این ہمال بہ از صغف معدہ پیام است ملک
 اور مرگ سلام است والسلام رقعہ ستم سوم صاحب من
 پیانہ را فراموش نکید و معنی آید لا تقطروا از یاد بید
 سمانند کہ دشمن تمام شیخ جاسہ بہ راہ دیگران کند و خود اند
 اند رقعہ ستم چہارم لے سجدہ دت سر و سامان آفتاب

در حداد و حداد و حداد

در حداد و حداد و حداد
 در حداد و حداد و حداد
 در حداد و حداد و حداد

[illegible]

ماداش خطا هست شعله رنگان عفو و عفا هست علی الخصوص
 حاضره اندرین حالت که توبه و استغفار کم و محاسن خواهم
 رقعہ سنی ام آئے آنکہ محنت مزایں است حجاب تعللت همه
 این است کہ فریاد رس سدگان حوں توئی یاورید آباد دلم
 اسگس دلت ستاند یا سگ دلت را موم گزاید مست
 ادین حالت مگرداند تا از حضرت مردان ترسده ماضی و مآ و آجی
 دل حسنگان سحر استی رقعہ سنی و یکم برادر تمکین از کوه گران تر
 سلامت تا نفس مال می رسد کام و زبان در این قال میرسد کہ
 آتقی حوادث نا امید کہ همان بلیدی هم را مضم آسماند و مامم
 مہیبی مادگیان بریدارید رقعہ سنی و دوم عمر من حیات من من
 سدکیہا چنانکہ داید و شما معدود خود رنگیہا چنانکہ داید و شما
 نسوان پیدا و مہربن و استعافہ دوشی احوال ہویدا و بدش
 آخر کردم رنگ ریختہ آید کہ طرح تعمیر مکان انگدہ ما و شما مہمائی بدید
 و پردگیان آسمیہ سر را از مصیبت جانہ مدتی رستگاری دہم
 ہم دہد رقعہ سنی و سوم محرم حس مطاع حس اگر این بحر
 از من مانند تھو رمن زیاد ریادہ رقعہ سنی و چهارم الا ای
 مہر علی سوا آیت قدر خود و ایمایہ حنائی دکرہ علوہ بحر جانہ ریختی
 و مکرہ بر خاک کشتگان محنت گذر نکردی ماری صہ حاکم کن کہ
 فردا روز محشر دیدی عاشقان ترسده ماضی رقعہ سنی و پنجم

مرا در بیماریه امانتد ما آخر کو امید رقعہ چیلیم الحمد للہ کہ رحیم
 دہ سرب عسید یکے آنکہ میکیم ہمسر رگس سہاسے تنہا گرد دوم
 ایکہ سرستس خالم مردا عتیدہ و نوحہ ریا مہدم سوا عتیدہ الہی رندہ
 مایہ و دہ تہاں عیس و عتیرت مایہ ماسید رقعہ چیلیم و یکیم قلم
 و کتہ اگر حارہ لوش رلم را سالیتم میں رنگ است خالم
 ار دست خواہ وقت کہ روزے سے بخانا نعمہ مسوری ار دل
 ہر نام خواہ رسید و مردم مرا اور خواہد کتید یا چہاں بخونم
 خواہد رگس کہ مردم بخوس خواہد منت و دروا صمد مسم و سجد
 آن آسمان الشاد اسدستان رقعہ چیلیم و دوم خاں مرداگی
 مہاں ہر راگی تکید آنکہ اہل آسید رقعہ چیلیم و سوم دہ شکایت لظرو
 حق کہ دیا در سہ لاری دین فرمود و درج کہ آسا دیور
 گستری مصایہ نو گوکہ ایں پیش تعامل در کار دور دستاں
 روا ندارد و وعدہ را کہ در میان ہماہ اند طرہ و فاحشد و سلام
 رقعہ چیلیم و چهارم ماں اور جہاں برادر محل ریا و دلکس بود
 اما بچہ کہ کار رسوائی و ہماں کشد رقعہ چیلیم و پنجم روح جس
 مرد دگر داس میاں بر رسد و دکتایت کار و دستہ ام جہاں
 کو سید کہ ما رندہ ماسم در میاں شکرش ما رندہ ماسم رقعہ چیلیم و ششم
 صاحب صہل مطلوبہ اسناد بھر طلب کہ فرستادہ چہاں کلمہ
 در ترقی در حات بود کہ کم کردید رقعہ چیلیم و ہفتم حضرت سلامت

کہ داس میاں
 در دستہ ام
 کہ داس میاں

که گوئی حوسری از تنگنای کلبه مرادیه تهناتیم رسید و تنگ در آغوشم
 کشید و هر چه خواستم چون لوسه من سختید پاسخ همه آنچه مراد اراده
 ایست که دشمن بهر در کمین است رقعیه بجاه و حرم اے آنکه
 دستور ابلهیت زیر و پاں شما و ^{مجلس} میایست مردمی راست رهاست
 شما اطلاعاً بر می گرام که در سوم اردیبهشت در دست لوس
 مارچوردم و سپس که از تنقیه فراع می یابم مسترق بر می ختم
 و بعدش هر کجا قرار میگیم آنرا قرارگاه و هم ارادت قیام آجا
 سامی ملایان هر گدار می ستوم دولت و اقبال بر ستار باد و می گیم
 محبت محی مولوی امام الدین صاحب پس سلام سون اس
 میره حالی بعد یار مسجون سه مدّه لطف بهما سم عا گوئی شما
 رقعیه بجاه و حرم کرم سلاها رقع رساں در محضر حال صاحب حدیث
 بواسطه التماس کشید الله سواست برسد لاجرم حدیث ما ال
 رسد عین امید که رود لب ماں رسد رقعیه بجاه و حرم و لذت و اراد
 مار روی چه مردم که سکشتن از کس صورت بدیده عیم رقعیه
 اے آنکه جس مدّه چهاں شما و قلم و مرداگی زیر و پاں شما تسکین
 میست که اگر بیکار و گریه است مردانه شما کار فرما میشود و گریه مستی
 از حال صاحب بر حسب وعده خود شما دستم هم میدهد
 رقعیه ۵۹ صاحب من این باغ را مگر چون بهشت متروکه
 بدرهمیده اید که چون راهبان شما روز هوای دست داوژن

مدد و لطف و احسان
 از طرف صاحب
 مدد و لطف و احسان
 از طرف صاحب

[illegible]

44

علاقه یافته و می یابد رقصه ^{۶۶} حجاب قلعه میران مرا گرم
 معلومی در دستم چون ایجا سرل گریم دیای ^{۶۷} بر کینیم
 رقصه ^{۶۸} حان حسن رقص سما مرا چون سحریت ^{۶۹} میایا ^{۷۰} که
 هر روز سحریت تاره راید رقصه ^{۷۱} حال عالی به آخر سرورده آن
 درد نامم ^{۷۲} خواهم ^{۷۳} را چون ^{۷۴} میایا ^{۷۵} تمام رقصه ^{۷۶} ۶۹ هست
 دل حسنگان سلامت دکان سخن را انگا ^{۷۷} جیم که حریدارا
 سرگرم دوق مساعتس ^{۷۸} میم رقصه ^{۷۹} مکرما عطا حسانت کسی
 ستوایم ^{۸۰} گرید که ستوایم ^{۸۱} حریف یک ^{۸۲} هست ^{۸۳} اندریجا یا بنید ^{۸۴} آنهم ^{۸۵} بعد
 وحشت و هزار گوهر کرم رقصه ^{۸۶} مولانا و تقدانا اگر وقت
 و اگر قدس ^{۸۷} هر ^{۸۸} حجاب ^{۸۹} صاحب ^{۹۰} را ^{۹۱} میگو ^{۹۲} میسر است
 رقصه ^{۹۳} عواطف ^{۹۴} پایا ^{۹۵} مادی ^{۹۶} حردکو ^{۹۷} ویری ^{۹۸} بهوش ^{۹۹} کما که
 تن ^{۱۰۰} ماسم ^{۱۰۱} و ^{۱۰۲} سر ^{۱۰۳} احام ^{۱۰۴} اس ^{۱۰۵} کار ^{۱۰۶} با ^{۱۰۷} رقصه ^{۱۰۸} قلعه ^{۱۰۹} حانا ^{۱۱۰} اردی ^{۱۱۱} کما
 به گام ^{۱۱۲} شستش ^{۱۱۳} ادنا ^{۱۱۴} بر ^{۱۱۵} خاستم ^{۱۱۶} دامور ^{۱۱۷} هم ^{۱۱۸} جها ^{۱۱۹} آتش ^{۱۲۰} دنگا
 دارم ^{۱۲۱} یعنی ^{۱۲۲} هجوم ^{۱۲۳} گاد ^{۱۲۴} به ^{۱۲۵} و ^{۱۲۶} سر ^{۱۲۷} احام ^{۱۲۸} تن ^{۱۲۹} میایا ^{۱۳۰} این ^{۱۳۱} فی ^{۱۳۲} شریا
 رقصه ^{۱۳۳} قلعه ^{۱۳۴} حاجات ^{۱۳۵} ماسدی ^{۱۳۶} این ^{۱۳۷} سر ^{۱۳۸} میم ^{۱۳۹} محال ^{۱۴۰} است ^{۱۴۱} که
 از ^{۱۴۲} درد ^{۱۴۳} سر ^{۱۴۴} آزاد ^{۱۴۵} تسیم ^{۱۴۶} رقصه ^{۱۴۷} جان ^{۱۴۸} الیت ^{۱۴۹} اگر ^{۱۵۰} دل
 گر ^{۱۵۱} دیده ^{۱۵۲} هست ^{۱۵۳} حکر ^{۱۵۴} سه ^{۱۵۵} آب ^{۱۵۶} زندگی ^{۱۵۷} یعنی ^{۱۵۸} دید ^{۱۵۹} تنها ^{۱۶۰} هست
 رقصه ^{۱۶۱} حان ^{۱۶۲} سعادت ^{۱۶۳} هر ^{۱۶۴} کی ^{۱۶۵} از ^{۱۶۶} محاسن ^{۱۶۷} متیم ^{۱۶۸} شما ^{۱۶۹} را
 استغاری ^{۱۷۰} هست ^{۱۷۱} دهر ^{۱۷۲} که ^{۱۷۳} از ^{۱۷۴} اسما ^{۱۷۵} را ^{۱۷۶} آرد ^{۱۷۷} فی ^{۱۷۸} یار ^{۱۷۹} مستما

1. *Chrysomelidae*
 2. *Curculionidae*

رقعه صاحب س مادست التفات ما ارهتین سیرت
 ح امکان که چپ آرم مرل نقد حصول کرد ^{رقعه ۸۶} رقعه ۸۶
 تا ما ح همت شما کار فرستود ح امکان که کره ار دلم مارگ در ^{رقعه ۸۷} رقعه ۸۷
 صاحب س مگر جهان هوس که شمارا دوارا حارده هب ^{رقعه ۸۸} رقعه ۸۸
 سمار یسه کرده هت ^{رقعه ۸۹} رقعه ۸۹ صاحب س خدا کند که کام ما
 س یساں الله و روزیکه حسین افتد مرگ ^{رقعه ۹۰} رقعه ۹۰
 رقعه ۸۹ گرامی ساردم فشار انتظار مقدم سها حودم را عالمی رسا
 که اکسول در انتظار حودت سته ام تا حمله هرگاه بخود می آیم راه عسکر
 سها پس میگیرم و ملت گشت و عیت و ددار شما درمی یام فشار الله
 رقعه ۹۰ حبیبی و طبیب قلنی حقیقت سول مارله ماره ^{رقعه ۹۱} رقعه ۹۱
 حوس برله مگر ارم ، واکه ار میداد اعراضش حاصه مگر ارم ^{رقعه ۹۲} رقعه ۹۲
 فیضان سها با ار با نگاه عالی حه کم گردد اگر باده التفات
 در کار سده رود ^{رقعه ۹۳} رقعه ۹۳ سها میان فسر سها ما حسی اله است
 حواحه در کار سده لمی رود محال هب که سده ار دست حور سها
 گندم ما وارهد ^{رقعه ۹۴} رقعه ۹۴ حواں برادر جهان مسم و جهان راویه
 شهای و جهان خوش و حست و جهان شغل و بحیر حاشی و علا حش
 سداست که دیدار ساست ^{رقعه ۹۵} رقعه ۹۵ احی معطی این سها حش مریت
 ند سها امید کشود کار اردوی یکسو نماید سها ^{رقعه ۹۶} رقعه ۹۶ صاحب سها
 اگر فقر را ار یار ممدان و یار کنه را ار حود دامدار سها سها را یه

رقعه ۸۶
 رقعه ۸۷
 رقعه ۸۸
 رقعه ۸۹
 رقعه ۹۰
 رقعه ۹۱
 رقعه ۹۲
 رقعه ۹۳
 رقعه ۹۴
 رقعه ۹۵
 رقعه ۹۶

[illegible]

هر چه درانی را هم رفته ۱۲۱ آنکه طلیعت سلامت پیش از دو روز می رود
 که از روانی کجاست روانی می ماند ستمحل خاطر جوهر در جمعت ماد مالک
 و انصاف رفته ۱۲۲ حالم حق امروز رفته او بر شمس رسید دل حالت
 نگار میاگر دید رفته ۱۲۳ حالم راه ایست که می رود و در داکه بر دل
 مقصود در می رود رفته ۱۲۴ تله و کعبه من یک سه ستونم به این
 یک انیم را نگردانم رفته ۱۲۵ حال اهلست و در حاجتم بیجا کرده است
 که شکیم و اینک که رجوع قصاصان تقاضای رشت می بردم
 که نه ای کنت اگر حضرت حیدر می دهد از گنجینه دولت خویش
 که آید رفته ۱۲۶ حال آس از حسن بین یک سخن یاد آید
 که دلی بیار آید شاید که مادر سر می دهسته مات رفته ۱۲۷
 سر آرد من و ما سودن یک عم و عودش هزارم است بی آمانا اسیر
 رعن هستیم کار ما این دیگوه عداک و الم است رفته ۱۲۸ عزیز من
 سیده لودم که طمع دیده متوهم را بدورد درخت عمر من را پاک
 مسور و حاکما دیدم که حین دورد - چکن سورد قیسه زهار نظر شما
 سراجام حصص این مشت همه بیعد و دم مکالمه زهاره دره آردم
 پیرامن شما مگر د و طره بر ای که نهالیت بیچکس مدیرید ما که دخی
 دانش پرتوپی دارید و ما علیا الالاماع رفته ۱۲۹ عزیز من رقت
 شما هم سرکار ما ایجا ستم است و هم هر والدین شما حیرت می آید
 گوهر عم هست فقط تمام شد

نخت چهارم نامه های دراز و نظر تهیدات
و لغری بیان آنها کحتی و شوار از کتتائی کتتائی

بسم الله الرحمن الرحیم

نامه مام حاجی حاجی سید احمد رسا وکیل عدالت مبلغ صاحب گنج
مست کار حاتم لغت بریار قصه دل را دان دیگر است
حق آنست که حقیقت مار مار شود هیچ رنگ عمارت برام
و آمدن به چون و چرا بیارده درین سده فرا بردن قدس س دام
و دل که امروز در برگاه ابرار این وارچه رمره ماس دل اردیوا
و بر کما مران حاتم لا اله الا آهنگ بر سر دے وجه شمد باے
مع و ماهی رقص ادرا بررد نفس رکشیدے مل یک کتتائی اہل
کہ اور دل درد برست بر آوردے ہم دل را ماں را شتوہ اہل آورد
حما ار حاضر بر اندا حے و ہم دل را دگان را سوداے حظ و حال

صورت اول
اور دای
عالم

مستعد گوهرش باکی چو سحر آمد
 تعیبه در پیش حوی چو گرتی ز تو
 سرگردم بختیں سلامی - سیاریکه دل تا دیده از ماه پروازان دوست
 دران سپس در یاسج التات ماه که دی لعین درودش توانگر
 عالم مباحات تندستم ایقدر که باں له حریار و کان - و نوق -
 احمه حامه حقابن رقم در ریخته بود دلستیں ترار سویدای دل کردید
 اما آدیت مارسا معراین رار در رسید که ایا سیم این طلنگاری
 از بهارستان العات قدسی مادان مال درین کتود یا آرسس
 رار گزایش سدگان حیات عشی و احس صاحب ام اقاله یا حود
 از میث گرامی مادان هر ماحصرت سیل مشارکت ماحمله اگر
 سق پسین لعن سته هت سرافق از علاقه ایجا اعتقاس
 آرم کم از شرک باشد و اگر - ایچیں هت از یگوگی نفس الامر
 افلام ره د مایه ملل سرده آید - مکر دار آوردنی را کار سته و آید
 حالت که نقد اس طلب از کار حایه گزایش حیات عشی نور احس
 صاحب روانی یافته هت هر آینه راد راهی که مقدار س کم از یکصد
 باشد مدریعه کاعد در فرستادن هت و جیا فرستادن که در
 هیں سرده یوم صفر دست داد این سر سیمه سر پیوند و اگر علم
 مصلحتی - ایچیں اتقان افتد یعنی فرستادن بعد سیرده صفر
 صورت پذیرد انگاه آن کاعد در ویر معاوضه را که نوی هتس باشد
 سام نامی محدوی سید این افتد صاحب آیتس توان بست

این
 سر
 سیمه

سر
 سیمه
 سر
 سیمه

سر
 سیمه
 سر
 سیمه

میان مردم که رزق از ماحس و نقد بستودی از اقای مادر -
 فراینگ آورم - روزی راه صاحب گنج هم ۱۱ از آنجا که در پس یرده یکی
 دگر ریخته بودند کشتن انسان آن روی نمود که ماحس بدیدار کما
 عین دو هفته کار را به لعل و حیل و حواله داشت و هر روز رزق
 همین گشت باز نمود که امر را بجا آورد صاحب گنج میرسد در مقصود
 و در انشاهی سپارم تا بیکه عانت حاضر حسته این حیل بهای روان
 گر نه تنگ آمده از سر وصول آن روز در گشت و پس آنکه چون
 طرح آن انگذم که راه صاحب گنج فراینگ گیرم بجا بچه که از آن ^{مردمان} نقل و در
 اتفاقات حساب قاصی صاحب معروض استقرار در آمد بد و مالکی
 بر سر پیشگاه در و کالای مار وای من مادر و من سر بهاده آمد در دم
 که مر بایان ^{مردمان} سر ایچند و آدیرش را طومار محاسن رسانید بد که
 متواستم بای سجاد مرل مقصود گراشتن هر چند اندرین موقف
 ایستاده اند که مل حرف گیران میتوان آواره داد که در محله مقام و
 حین هنگام بالیسی این مایه مروت که همه حرالی حله مایع خویشت
 مار آفند یکسر رگست و پیش کار خود فرارفت اما اناسا مروای
 میدادم میافزیده اند بیسی حریمی و برستاری ارمحت در بهادرم قعیبه
 مکرده اند متواستم گرد کوچ دست و سرتالی گردید و جهل دانستم
 دل دوستان آردن سخن کوتاه حوں رگهاییکه ریختم سخائی رسید
 هسته دگر ایچتم و این ایکه دستور بیکجا به راه طلبکار گزستم بدین

له و سرگشته

درست آورده

تلف رزق است

کودمان را

تلف مطلق صاحب

تلف کار خود

تلف کار خود

شدن

دوش سر سیکردم ر قدم در راه ساجد ایگرادم سر بکاس
 بدین کانه ر بدارم - میر بر رانی حواسید حیای مطیع و اطف
 سرای بهان مماند که غایب از سوز این اساه حرور است
 اساب تعدد خودم سوده هست ریا ه یاریکه سل ماد مار و حان
 ا در حویش ماله ایضا بهمانا چون سده که ماکاه سنگ سبب رکی
 خودش در هم فشارد همه عرق گشته و سرودد انگده دست بسته
 کحاب مولوی حافظ احمد رضا لکمه س یکتاید گره تم همه با حق نطف
 میر واید همه ر آئینه دلها و نکار - بر مایکه از میا بهیا بیداری مالی سبیل
 و لوائش صدای مال مسل هست سر حرف مدنا مار میگویم که سر آئینه
 سر دست جستم گزسته ماه سواد عظیم آباد مار گداز مدم و ران
 دل بودستم که شته چندین لقمه سحر کرده لکمه مار کرده حلقه سانس گان
 الطرب دیام اثا یس رسیدن ایجا حوی بدید آمد که حباب سینه سوسیر
 صولت از مدت باهی منظر بود جلوه گر کند و گنجی کالاسه باغی من
 که حوی از آن چند کتاب که دو کار تعلیم نظم و ستر سر مایه تات سست
 در افتاق حباب سان ساده هست و قفل سر دوش ریخته ر کلیات س
 چون دلم بستان کیم با کلام له سحت عالی حان مد و توس عریث
 رایس کردم به به چه میس گرس از شودها قمانتی سر سوزید
 حویش آودن و قیامت دگرایس هست که بهور ا بهمان و بگر که
 اسارت لمراحت لعرودن خود تاست بیام چون جسم حیا

به افتاق
 به افتاق

ملل را کل و حمار و راعل باشد ایضا صح و اما مظلما این ورق
که چون روی خود و موی کسے ساهش میکم پاسخ است مردار
صحنه را که طرز حسری و سارح سوم از ستم طراز حمر درود
گریه بود چنانچه جواسم که کار سگارتن این پاسخ ساجانه و
رنگ آن رخ نماید که رخاے ان خود رواں شوم و صاحبکج را
از خاک ستیاں گردم لیکن چون هبور دایم تجمان بر کوه
مسد که آن آردو روای مدیرتی و حویث معای رختن - متی
آدم بر صبح این اهام در مرد و ملاد که حاب سر محو میر صبا
در آمار اس آموغ از مظهر بود کجا بکده حویث آرمید و در رد
ارد و درود که سخن از عریت صاحبکج دریاں آند تا پاسخ
گزار آمد که در شهر مستقل همیای حاب حوت اس صاحبه تحمل
عریت تحریس شریفین میرایم راد چا الله تحرا چایچه مسگریه
و تاشا می کید که از نام تا شام از ایش سار و برگ سمر را بهنگام
کرم می باشد ویر از سمایاں سمات تقسیم این حریت است
که یارده هزار ریه سخا سک و مارده هزار رویه کوشی میرا
صاحب مانعیه سررت بهین سمر و شاده و سفته و لوٹ حرید
هم از سخا است که موقوف مک علیّه را از مدت دو ماه هر هفت
در تهنیتی سمرل خود درود آورده ایم و حاب قاسی صاحب درود
بهین امروز فردا هر حرید هندوی مقام حده مملکت قشرب میدهد

[illegible]

درب که سرین کاسه از سایه اهدام همه احرام آسمان ساود دوم
 یس آنکه که خاک کالته مافاضه ورود خودتید نمود اکسیر آرد گردید آن
 که در یس مرده کدیم لفتق استند و قلم برچه معنی رفته است که
 در ماسح آن هر دو نامه صدای ابریاں حامه گو فرق سان مرچا
 و حسن سان ملاعت تواناں گوهر حرمی بر روی ورق میساند
 ماحمله اندرین موقف کدیم نوا از یوده نفس بر کشم حرانکه
 هر چه هست از دست ماسک اندام در نه قسریف تو سرا لای کس کوتاه است
 کون نامب محمدم مدنی حصال در نگارش یاسح این سومی کلمات
 استعنا را مارند و حوی آرزوی دلدادگان کوی یار راه سچ تامل
 میرد و نسر فتنه افاده اندیشه راین نشانده شکاشتن و فرسادن
 یاسح مام بیاریش داد کرم فراینها دهد یعنی محامه حقایق رقم سارد
 که بروق دسده استوار قرار سد سکندی در مقایسه تقریب معلوم
 کرسمه کریمه کرم کدیم رنگ را دستگاه نمود بخشید والسلام ایقما
 این تار میں آدم نامه ست از حسن یاده ورا جیتیم که بیعیاب نگاه
 مولانا عبدالسلام داد و همچو یار نامه با نیکه رین یش نامد جواب
 مقدمه موعود فرستادستم در انت گم سدی مسوداد و اگر این گمان
 من غلط باشد اسی همه آن یار نامه با سر مرل متصود ویر سوت
 مات یاسح این صراست نامه همچو جواب آن یار نامه های پیشین
 روی شعله استعنا میناد و اگر استعنا در مارگاه تنبیه التات باز میآید

نقد و بررسی
 دکتر علی سلم

مطابق نسخه
 مقدمه کرم کدیم
 کلام حسن سلیمان
 آرد و را به *

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

۱۱۱

275 475

2

نوا بیس و میدیاسم که بجه حواں رب لتت رو خاک
 که در دم آهو تو اتم یحیی و تاسے وار دانا که این حواں سال
 کی از کفا و سرم اوتاد تا سوی کشایم او کوه لعلی سه آورده صیون
 وار سر لعلی حرم در داد هر چند یک بیایستم لما ایون میر
 راستم محرم حمایت تواسے من در برائی و کردی چون مثل
 محسین یکتاسے دوش هست مل در پروادی بهمان یعنی
 روزی که سخن از برگزائیم من طلب دریاں آده بود در حال از
 لهامی درساں مرد ریخته نو که رفس سالار یور آساں است
 آتا رحا امل یابی اقامت سروں از احاطه اسکاں باخچه ایک
 بهیجان سرودی زده آده که دی و درمیکه قدم درس حشت آباد
 گر اسم دیوم که العف ورا کند ایست که هوامی حر مرجه دل
 طعیده هامی ورد و صداسے غیر اریای خود نگهها بگوشت اندامی خود
 اگر نظر مرد می ادا حلقه حسم قربا نیست و اگر مرد یوار همه تن سداوار
 شادمانی هر کوه ختم مایابی است و هر مرگاه حشر الی القصد خانه
 مردب جواب که خود را سرگردن ستم رحمت عول سلامی
 گردیدن و حشر شیده حوا داری طاع که سادم ایدن این حشر امید
 آتا در سردارم که عنقریب رنگی و در ریخته بهر یک رگ هر حوش
 این آتش آباد مرا صاں گردم و دانا حشر آباد میویدم و اگر
 برین اندیشیده حرد دست می ستوم کام ما کام من و دست دست

نوا بیس

میدیاسم

بجه حواں

رب لتت

رو خاک

که در دم

آهو تو اتم

یحیی و تاسے

وار دانا

که این حواں

سال

کی از کفا

و سرم

اوتاد تا

سوی کشایم

او کوه

لعلی سه

آورده

صیون

[illegible][illegible]

راهما سحابگاه مگر است چه عرصه دهم که دیں رگبر روضه کسید
و می کشم ماحکم اگر وساطت آید عیایت گوید ارحامات حد دور
و اگر طرح انکده همت مرده سید مطر علی صاحب کجای صد مات
هم ازان افتاهی که دل دیوانه به یکسوی گراید و اگر از کلاه ذاکثر
و گر صدای رحمت باشد هم ازان استعاری تاتو ریاست و دلی
از خاطر حسنه در رود و هرگاه اوراق محتوی حصر مرستاده سامی
ملامان از کلکته در رسد رزق درنده دوری را سر اعلام آن نوشت
نواں گردانید دهم سرعت هر چه تمام تر ار شده روح انسانی محبت
دست قره العین سید علی شیر را و الله لقاء اعلام بخت که عیش
مگرانی میوش متادانی بدل ماید و یاره گلری سعادت اقبال
تواناں سید علی شیر و حسن شیر اطفال الله عمرها عابا حوا مد و دریابد
که ما به گام قیام این مقام کتاتهای که فرساده ماشم از حضرت والد
مرگزار حلیت مائیں سبق خواند باشد و حفظ آن به راحت و رزق
خواهند دید که دشت گمش و شمشال چه می کند و بهم تا حجاب تصرف
دریاست تر سبیل مسودات خوشوقتم دارد ولس گراش میکم
در جناب عطا علی آب قاضی سید رضا حسین صاحب سلامی
به یار یکد تشنه را آب و دمه را خواب قند را مد مان و می رگی
لسان در رحم را مهرم و داهی را به بیم قتل ما بگل و چهار رده را
سک ششم را بخورید و یاس را نامید و مالوایی را متوامانی و سکنی

عزیز گرامی
خدا حافظ

[illegible]

که در کتب
که در کتب
که در کتب

دیده ام که هر گاه کسی در حال حال آمار می یابد مرا فرشته باشد
و در رود که نه پاشی آتشی سر آتش که اضطراب دارد اعطایم می شود
ز به من و حواس می آید اگر جواب معده طبع افکند بعضی
که در میان حال میفرماید هست این یکبار حواس و حواس
ساده که جنگ و حست تهنائی و بیانی آگاهی گویا حواس را
حاک مادام سر ساد آن در سر دارم که اگر ریاض کماست
میر فاسم شرم صاحب صدای طلک گاری بر جاست باشد در حال
آرام در یقه گیر گریز آید این و حست آمار درون مادم در حرم
پهل قهر حودم بر ما حودم و مناس میا طبع لایق همه است
که حاست علی طالب العلم را بعد از حست آن مادم عطا فرموده آید
که مایا با این تقریب طبعی حاسه دین بعد دارد و ایک حاسه
ریاضی گرامی که حواسه و مناس میا دین دل و حکر کا و مناس
خاص فکر بعض یک شاد و درش کسوت درستی یوتنه
طرح دهم می باید توانا آید مع الحیر رساله "مقام الضا
آه صد آه این رمت که من بودم و طبعی من جمله در کثرت و
سید محبوب شمس الدلی گهر و در شاد و من مادم کما سکی با و اس آمد
که در در در حشر اش سر حاک سالار یورطیام و در حکر غلطان
اگر چه حالا این طبعی و غلطان به در است که مرگم آمد
مل ار بهر تیری آتش شوق و مناس که لایم بودی هر گاه

Handwritten text in Arabic script, likely a manuscript page from a historical document or book.

سرده است و سحاب اندر چم لعل و گنج حیاں میرے ساوحت
 مانگہ کس دیا اندر حید و دامن گسترده آرتے جیکوہ چیں توان شد
^{میں میرے گھر} حہ خود آن یکدل کہ دستم اسیر کس شام گردید و اراں من میں
 اندیش یکطرف دگر نوی اراں بیامد کہ دستاس و باع ہوا سے
 دگرے گرداید سے و اگر ^{میں دل} ایسا است کہ ما ار دامن دولت خدا
 گردیدہ ام بدان مام کہ ار حوش خدا گردیدہ مانند مل ار حوش
 خدا گردیدہ ام و عین نفع بیامدہ ام بلکہ ار حوش رفتہ ام و حاشی
 رسیدہ کہ بعد سال ستواں مارم سخاوی حوش آوے و سے
 سادہ کہ اترے اریں لشاہا کہ دادہ اند رقرار ہویدا سے مرآید
 یعنی اریحا یای مرغم و بدان دلکدہ پیویم و اگر جید داعیم کہ
 حواہ شکر گمان من اس ہمہ گفت و کردار مرار یک در پویش
^{گمان کہ کس سادہ} حہ ہا سے و ہوں بہ پیدار و جہ در نور و الا ما بہ موصولہ دیر و رہ
 رقم میرا ید کہ در خصوص تشریف دہی حیلہ مہمل یا در میاں
 ہمدان حہ صورت داشت و گراں من پیام حیداراں حہ سالی
 ماحکمہ ہیات ہیات حواہ مارک حیاں من مای در گلی
 مراد را سے سدگی جیسا رگی محمول مردہ در گور لودیم کرد
 و الماع پیام حواہ ہنگاں دیواں عاقل را حل سر دیوانگی من اور
 مانگہ ار ہساب علیاں سودا سے من یک آگہی دارد
 سے اندیش موقف داد ادا ہمی ملا تا ہمید کہ ملا سے

عہ
 اور حواہ
 میں دامن
 عہ امل
 کہ مرآید
 عہ ہا سے
 عہ ہا سے
 عہ ہا سے
 عہ ہا سے

از نظرگاه انعامات و محالفات ستمانه مشور سعادتمند برگزیده باشند
 رسته طالعش و قصاید سانی بختی مولوی سید حبیب الرحمن صاحب
 حدوث توان سرود که رسیدن را بدین جیلان ملسه رسیده میگویند
 ازان سلیله و راسته در اندیشه مکنه والسلام ^{صلی} امام مولوی سید
 منظر علی الله ایدیه چه میبایونی دانست تاریخ هجری ششم ماه سال
 که دم سیرورش حرم جان مسا و تقویر یابوی قولاً داعی رزاق و امان
 رسیدن ملل را عالی و جان را حالی بختید هماندار حال آفرین
 باین دور دستان نواری عمری که تا اندر شمار در شمار بیاید و
 دولتی که در انداز و هم دگ مکنه ادرانی دارد قوای شکایت
 که تهنه قلمی که از دستان ختمه گیر نشان حوں در در ریخته بود سرسره
 دریافتن و رس دریافتن هم جان یادم و هم آسمان رسیدم آدس
 مرده که سیما نون طاب و باید حوں جان بیاید و سستی که در پایی
 سروی سرود انعامات اندازد حوں آسمان برسد با بختی لیس خطاب
 و القاصد بر چند حودم را در نظر حلیت گران آردی بختید با این
 اعمال که ماکرد گناه در محل گیر و دار و آدم بیگویم که چه باین
 حودم مارے یکدم و متوج ماکرد گناه است من چشم که چشم
 معاً تخمیر محرم یک حودس ماد که رهرو مهرل سیار بعد اراکه
 حایه محس حاده پیمای سر برین طس پای ملل کشید جیم در حله
 اس خواهم فرار و که سگارش حد گناه یا سلمه حدت هر یک

ملای قند
 و کرب
 شاه ای خورشید
 و کرب

[illegible]

در نامه و حیران و حیرت مراد دیده قریایان ماسم و خدا که اندر
 راحت نکند میگردد ام ره سحای می رود یعنی نشان از سمعی
 یابد که بعد از این نامه دل از خود رفته حویث کجا حواهم روت
 الا ایضا هست که پس ماه صیام از بجا رحت می سدم و نور عظیم
 دیدار که معزایان عظیم آباد را در می یابم و پس انگه آب و دانه
 هر جای که عیان میکند می نویسم اینک بار آدم و نگوته حال کنایه
 سام نامی قاسمی صاحب نگار کرده و ردا و دانسته ام بیها ماما
 که در نور آن کتاب از ماگری یک عمارت از طلکاری نه ماهه
 خودم هست سخن را ندانم و بهر نور و سول پاستحت خوشدل مگردید
 ماحول این روز جاریکه دارم موحش نه اندیشه اسمعی است که خود
 آن کتابت سره رسای کتاب مکتوب الیه مندرجه یا خود جیس
 چهره وقوع از حوضه اما خوانش بدستگیری مصلی سار تحریر بیامه
 مل مصلی این سگالش هست که عالیا یا سح آن کتاب ماکند
 رد از پیشگاه حجاب محشم الیه روانی یافته باشد و اینکه کما پیش
 یک ماه سر آمد و من رسیده مگر حوی دل که ندانم میبای گم شدگی
 رفت مارے اکوون حانه در این سگالش حیر این سطر دلی
 که دست الحادیل کرم آن مکرم ریم تا گرامی ملازبان ایدت در
 رحمت مرخص نفیس خود گوانا فرماید که بعد از رسیدن مری
 این ملامه گامی چند حرامش فرماید و بحیاط قلمی صاحب پیوند

بے رحمی و درستی است که میان مطهر علی و ہم کشتیایان
 این ائوال بدست لافلتی و نوک سده ماسم که خدا را هرگز رود
 روی سائیں آورد من از حوشب یحیر را حیرتوں داد که میجوهم
 دستیار میں ضرورت ماسم موسوہ صاحب قاضی صاحب رولیں
 مارے مایہمہ حاکم بیریا و کاو کاو فص سوریا سے کار دل حرا
 سماں متہ متہ یعنی بریدان آمد و مارفتہ اما کسے رجال رام
 بہ محمود یعنی ارم رہمای ستان حیر دارم مکروہ و ماں بعد کہ روڈ
 رفت و حیرت عشق مادر اکم پیوست چون بیادیں سرشکوہ مادر کم
 و سلسلہ گلہ مدی را دوار کردم عند سبیاں طریش آوردند
 حناجہ ارمیاہ آن یورسگراں بتقصیر حویش معترفان اندیکی
 بیاں مطهر علی صاحب و چنانا قاضی ملا دماں زوریکہ فروغ کحت
 این نقہ یشوہ ایمعی را خود مگویش حقیقت بیوت اوریاں
 سابق الوصف اصفا میفرماید یارب رود مانند کہ ہمیشہ من حلوه
 طرار گردد تا جبرہ حال باگردہ گماستہ من ہر آنکہ صفا تخمیر کما یعنی
 کس پذیر گردد سام نامی دلوئی سید حبیب الرحمن حودت رئیس
 عظم عظیم آباد رحمت آسمان والا شالی و شمت رحیس روج المکانی
 سلامت اندرین دم بواسعہ غیر این ایدل مراب لمی آمد کہ داد
 از دست نواب عبدالرحمن صاحب و فریاد از دست نواب عبدالرحمن
 صاحب کہ من حسہ دل شکستہ بیچارہ ہیچکارہ را از محسن

متن عربی
 بیچین طواری
 بیچین کتبہ الہ
 نسخہ آورد
 مگویش خود بود

سید محمد علی

مودت فخر جس رشک تنوکت ایک ہمہ حیرتم واد دل حیران
 آنکھ دریش لسم کہ محبت سماجہ مکارم بہانا اگر ارحقیقت درونی
 سچے رام عالم صمیر استراق تخمیر شام دیامہ ماتند کہ خود یارہ دلی
 کہ دہشتم رود مراق حال همان آرای سما یکسر مامد حکم جوں شد
 رشک آب ہمہ ار راہ دیدہ مردن شد و اگر گزاشت آفتاب میزدی
 حلیت دل ہم نیازی باطوار مدار دجہ تقرر حاصل ملتسمہ بیت از تحریہ
 من ہویدیای خاطر خاطرش حواہد کرد لاجرم ختم سحر مایں د میت
 حالی میکم یاد رو یکہ دل از بحر حرار مود در میان این
 س ویران شد دیوار مود جوں گل وحده ہم دست و گریبان
 بودیم حایر ہیں دل حسرت دیدار مود ^{۱۶} نغمہ التی بریریت
 صاحب رسید عتاب مامہ لت لطفے کشتید کہ میسر آری
 حراچیں مامد کہ گفته آمدت ہرچہ از دست میرد مودست
 بے غلط کردم خود مرا کہ ہلاک تنیوہ مارک ملجہا سے و نام
 باید از تاسیر عتاب سخن مامد بہانا از هجوم افعال عرق بہا
 از سراہیں کہ از سر درگرفت لکھ از دیوار و در درگرفت یارب
 چنانکہ کرشمہ آن عتاب را اثرے محسوسی کہ ایماہ عرق مود
 آب آرد خود این عرق را امرے بخش کہ از خاطر دوست عار
 کیں و ملال و گرد حلقم را از چہر حال آب نکند ویر لوائے مرا اثر
 دہ کہ دوست خود از حاشیہ نشینالتی پتو ہمدہ حقیقت گردد

عتاب کس
 نیست

کلمتہ نام الادوستہ مار مدیجہ دام رہیں دیور سواں دھارا،
 واسٹ کہ تعمیر مکاں بیوتی سرگردن حاکم ہما دقتش مستراں
 رعایت سوم فکرت مصارف ملاح صعب بصر کہ ارستہ ماہ
 گریباں گیر این لیمہ سراست مکدانی کہ میں ہرستہ رحم تکس
 رسیدن میں شہرست، مایح ہیچہ ہم محرم بصب کہ میں مار
 تعلیم متعلق کہ ماہیہ مگر کاوی و استخوان تنگس میں در دوہست
 حرمی از الساط اموتہ میں مدتش درود دروتہ وہ جسم رقت است
 تا در رستنا حیر مگر محروم کہ از حلقہ سادات عالی نسب صاحب
 اس پختہ رکازش کسد تا ماستد کہ اندیش پیرایہ سرا دریم از بریت
 مصوں ماند و حورہ دوم از میل بدانی مرکبان و ماموں ماستد
 ویر دعای درکار میں کید تا ماستد کہ در شہر مستقل میں ماستم
 و گوسہ دار لوکل تومتہ و رانی سیدہ و در روستے حویش و
 میگاہ ستہ آندہ از حد سلوک آعار ماہ دیکھ لود کہ رہے
 موہاں رستہ دوم و مولوی شریف انجس را دیدار کہ و دوک
 سیکے دیوان حولت و دوم از ملک فرہنگ سجد ستاں از معاد
 دادہ و حور ستاں زبان دادہ لودہ ہی استوار در میاں ہماہ
 کہ ہر گاہ سراسدگیا میرسم این دو کتاب را در بیہ تقریبی ستایت
 سیکر داعم وین سبیس شتا را میجو کم ماکملہ چون از نام و ستاں
 در دگاہ معری الیہ آگاہی ہزارم متعدد ام از مامہ لستہ ہی ستاں

حریم موسیٰ را آمدن متواستے ہر چند اندیشہ نشووندا کہ ماکے گناہ
 مالا حوائی سردی کی اراں سمجھا را بریاں توان آورد اما بہاں ہاں
 خاطر پاک ملک دست بردہاں ہست تا در گزشتہ اراں و آدم
 سرین کہ ترتیب انتشار حادق مارک بر اراں مادکہ در حوصلہ توان
 اما د نظر ماند داشت کہ میسرے ار دسراں نیویں تصور درک این
 حرکتش حوائش فامس میاں بر ردد اند و مردہا مالیدہ وہاں
 لے قبلہ ہاں جس آئیہ جس را طاعتکاریم تنہا اینقدر حوائم
 کہ ار سر پاسے دوم اعتبار نصف مرگاں کہ در سلسلہ س ار پیدا
 کر ہمارا فادہ اسہ مرکاں یادہ نقل مرواستہ لطف فرمودہ سود
 مار صیحتش پر احسہ و مطلع فرستادہ آید و پسرادہ صاحب را امر در
 سعادتش مامہ لطف فرمودن ہست والسلام سام نامی لالہ راج بہاں
 رئیس اعظم تختور کرم مانا کر لپی ہجو آں جہاں کرم و سائلے مستحق
 ردیس جوں مں و بیلاق رواے حاجت این سائل اراں
 کریم ہمہ رگ استوار و ما این ہمہ این سائل ار در اں کریم
 ہنجاں ماکام گرنت یس این ماکام خود این ماکامی را ملتی حر
 گرنگی سخت جوتیش یہ اندیشہ و بدیں اندیشہ جوں تں سو بدین
 در بدہ و خود این لومیدی جوں سوربدہ حوصلہ و محمود مدعا مگرد
 اما کہ کم کہ ار پستاری امر آں مطلع محسور ام و گیر ہارم بیجے
 دم و دواج مدس عمارت ار مینکشاہ آں مطلع حراں رعدہ بود کہ ہما ما

حوائش
 فامس
 میاں
 بر ردد
 اند و
 مردہا
 مالیدہ
 وہاں
 لے
 قبلہ
 ہاں
 جس
 آئیہ
 جس
 را
 طاعت
 کاریم
 تنہا
 اینقدر
 حوائم
 کہ
 ار
 سر
 پاسے
 دوم
 اعتبار
 نصف
 مرگاں
 کہ
 در
 سلسلہ
 س
 ار
 پیدا
 کر
 ہمارا
 فادہ
 اسہ
 مرکاں
 یادہ
 نقل
 مرواستہ
 لطف
 فرمودہ
 سود
 مار
 صیحتش
 پر
 احسہ
 و
 مطلع
 فرستادہ
 آید
 و
 پسرادہ
 صاحب
 را
 امر
 در
 سعادتش
 مامہ
 لطف
 فرمودن
 ہست
 والسلام
 سام
 نامی
 لالہ
 راج
 بہاں
 رئیس
 اعظم
 تختور
 کرم
 مانا
 کر
 لپی
 ہجو
 آں
 جہاں
 کرم
 و
 سائلے
 مستحق
 ردیس
 جوں
 مں
 و
 بیلاق
 رواے
 حاجت
 این
 سائل
 اراں
 کریم
 ہمہ
 رگ
 استوار
 و
 ما
 این
 ہمہ
 این
 سائل
 ار
 در
 اں
 کریم
 ہنجاں
 ماکام
 گرنت
 یس
 این
 ماکام
 خود
 این
 ماکامی
 را
 ملتی
 حر
 گرنگی
 سخت
 جوتیش
 یہ
 اندیشہ
 و
 بدیں
 اندیشہ
 جوں
 تں
 سو
 بدیں
 در
 بدہ
 و
 خود
 این
 لومیدی
 جوں
 سوربدہ
 حوصلہ
 و
 محمود
 مدعا
 مگرد
 اما
 کہ
 کم
 کہ
 ار
 پستاری
 امر
 آں
 مطلع
 محسور
 ام
 و
 گیر
 ہارم
 بیجے
 دم
 و
 دواج
 مدس
 عمارت
 ار
 مینکشاہ
 آں
 مطلع
 حراں
 رعدہ
 بود
 کہ
 ہما
 ما

[illegible]

اگر بس نیست مہر حق رحم دلم روی سہی مدیدہ باشد آن خواہم
 کہ مرا ہستم میر در کناران فرستادہ ملازمان طعام سہیش در نام
 ماتحتین عسکر کدہ ساد رسم و کھنہی مگر ارم وراں سس بطن
 نویم و السام نامہ نام نامی حاب سادہ این احمد صاحب سجادتین
 حضرت محمد الملک شاہ شرف الدین ہاری قدس سرہ چون آتہ
 نے مار ارجت و اداہ سلامت ایک نامہ چون دل بر آرد
 مصطفیٰ ثراہ آنسو حردن جان تماہاں غیاہ متوج آوردی گرد
 سر کردین و خود کف حاکم ماسکیا سیاس گرامی این التہات
 و اما کہ ماہمہ آہس در حردن خطاب اندیشیدہ مردان داتہ
 تاج فکر ملکوت سیر حویث آوردین کشیدہ و امر کجک و
 و ہلاحت فرمودہ مارے ایہمہ کتاکتہ بچام ارجاسے رو
 رحان خواہم نہ ماساں ارکف در رووہ کہ یارہ اراجہ ماہیم
 مگر ارجہ توام مگر ارجہ اندی ار سیار حقیقتہ کہ شاید متوج
 داد توام متوج دادن لاجرم سمدہ میکم اراجہ مریاں حال توان
 سرود نہ شاید مریاں راں ہم ار شوق و گرد دل گردم کہ دل
 گرد تو گردین آرد داد و اراجہ مریاں مقال موصد و مریاں
 این متد کہ ہما میریرہ رہتا مگا بود کہ موی تریف بدست
 اس لفظ ار معنی ساس رسید و دی اور مگر ارجہ مریاں
 ہیناد کہ نظارہ سواد ریہانیت جوہر نگاہ را آب و تاسے می کشید

نامہ احمد
 سرکار احمد

[illegible]

۱۰
 ۹
 ۸
 ۷
 ۶
 ۵
 ۴
 ۳
 ۲
 ۱

گردم و مرا مانع رفیع در می سام و عالیا که این تنه در بدت
 به همه احتیاج بدید و بی هیچی اگر صلی ماکووه مسود تمام گل نکرد
 هم و راه اله آباد ودا احوای از چنان کجالی که رحمت دستگیر است
 مگر امیدت سرگرا زده بودم حاصل سماع حاشی ای که اکنون
 صورت تنه کما عیش بچاه وطن بودم از مگر بر پا آمد ریس
 آست که گرامی ملازمان حلی رفات را مرتب ساز داده در
 نورد هم یکمته من روان دارا ماسه و فادار رحمت و عده
 از نظر مایش فرغ کرده خدمت ماریس دستم ویر مردمت
 همت و اتات علی است مرتبه که مکنون خاطر متعالی است
 یعنی تصدیم رفات آسان و ماجر صدان آدم ما بوا نمود حاشی
 مردام که آرا سر دفتر حاتم شارد و دروشن روانی تختند
 مشیج حاجت ای که حاره فراسه من در سحر مسلم شیر حشمت
 صبحه اگر بری که در اگر بری آرا میا گوید نگاسته اند و تمیز
 اندر بجا مامکن و طریق روان کردش ای که دوا می مذکور مقدار
 دوا زده قوله بشرط آنکه در کار خانه دولت محدود میا لوده مات
 در ریه ذاک گرامت فرماید اما بدین رودی که روز دهم از تحریر
 طمسه هرا من در رسد تا مسلم صرف گردد و الا فلا و السلام
 سام نامی حکیم حادق صاحب سخاان بشردوست انما به معور
 که اگر کام دلتش کردم از خواهش مگر و اگر خاک درش کردم

لہذا یہی ہے

۱۰۰

۱۰۱

۱۰۲

۱۰۳

۱۰۴

لختی بجم رقعات تنهیت و تعزیت
 و رسیدار معانی تنکایت سفارش نامه ها

سم الله الرحمن الرحیم

بسمه در تفسیر کلمات الهی و مکتوبات الیه با اهدای پریشانی حال خو

مخدوم مدنی حمال همه غفلت و سرایا حلال من سبک میزدند
 که سرک آزادگان دارم به مدد اصابت ییستان راد وین
 سادگان پوم به حاده اساع و تم یداران همکار من در گارتن
 چه در گارتن از رنگ تکلف مر سب و و تیر و من چه در گار
 دجه در کردار از بوی ساحلی معرا من و وارستگی قیس ساد
 من و دیوانگی خوش و طوایم و تیر و صمیر اشتراق تجمیر خدم
 آگاه دل حقیقت یزد من سبک مهر من هست که اندیش خیرت
 و طرب مدت از من کالیوکی بیج و طرب مرگدگی دول از خوش مرگ

۱
 مہمیں بعد گراور زیادہ چہ مقرر ام کہ درج آفتاب را یاد می آید
 شب و ماہی من خراپ قدر حیت کہ میخواست گس و سر گس
 لغاری مالد چہ محرم آگاہ دل حقیقت شناس من صاحب
 لب و فرات است و در دوش صبری آفتاب یس لعین حالت
 حرے ایران را من کاسہ بچیں و دیرا قسط طس مرتان است
 دیگر در منت سادی کہ حدائی پسر حباب میر صاحب والا ساقب
 کہ ہر آئینہ لغر مساند مامہ حادی نوید جانہ امرو چہم مارو تس
 و دل ماساد و ویرا سستی مارا بچان جہاں شادمانی آباد گر مالد
 یو گانی ہمہ سادمانی فرزند احمد زاد نواہ بسیار تر ارا نگہ ماندیتہ
 تواند گنجید مبارک دیموں ماد و داراے ہرچہ است حاو داد
 این شکل سراپا درے را کتہدہ سباح سیکو و دلخواہ داراد و ہم
 محسایش ایردی ندرے ندرے کند کہ محروم ماہچیں سرم
 طوی فریدان این درد سعادت و اقبال پیود را بر آراید و ہمید
 سدان داشن نوید مامہ با نہ اندیساں را روان افرایدے یارب
 این عملہ دعاخان احانت ماداو جہدست و جہدستان من اندامی
 مولوی محمد اعظم در گس این دعا با جوں ہر موی تم نامہ سوم قدرت
 شیخ اکرام حسن صاحب این اندوہ نامہ ایست ارچس دروہ
 سحاب احی معنی کہ ہر آئینہ نوہ عالم تسلیم و رسا آمدہ اند و آندین
 عمامہ ایچہ ماہ دیدہ مل سحر جگر ماند نکاح ایست کہ امروز

۲
 ۳
 ۴
 ۵
 ۶
 ۷
 ۸
 ۹
 ۱۰
 ۱۱
 ۱۲
 ۱۳
 ۱۴
 ۱۵
 ۱۶
 ۱۷
 ۱۸
 ۱۹
 ۲۰
 ۲۱
 ۲۲
 ۲۳
 ۲۴
 ۲۵
 ۲۶
 ۲۷
 ۲۸
 ۲۹
 ۳۰
 ۳۱
 ۳۲
 ۳۳
 ۳۴
 ۳۵
 ۳۶
 ۳۷
 ۳۸
 ۳۹
 ۴۰
 ۴۱
 ۴۲
 ۴۳
 ۴۴
 ۴۵
 ۴۶
 ۴۷
 ۴۸
 ۴۹
 ۵۰
 ۵۱
 ۵۲
 ۵۳
 ۵۴
 ۵۵
 ۵۶
 ۵۷
 ۵۸
 ۵۹
 ۶۰
 ۶۱
 ۶۲
 ۶۳
 ۶۴
 ۶۵
 ۶۶
 ۶۷
 ۶۸
 ۶۹
 ۷۰
 ۷۱
 ۷۲
 ۷۳
 ۷۴
 ۷۵
 ۷۶
 ۷۷
 ۷۸
 ۷۹
 ۸۰
 ۸۱
 ۸۲
 ۸۳
 ۸۴
 ۸۵
 ۸۶
 ۸۷
 ۸۸
 ۸۹
 ۹۰
 ۹۱
 ۹۲
 ۹۳
 ۹۴
 ۹۵
 ۹۶
 ۹۷
 ۹۸
 ۹۹
 ۱۰۰

ایس بر آورد و سنگ حالی پیدا آورد که دل باد مسم
 تمام این ساحه دکت مرا از حاوی بر دکی آورد که حساب
 ال ا دلس من شهر رسیدند ران واقعه حرم دادند و دکت
 اس حر را بت یکماه سد دوم و در رسیدن نامه حکم سگاف سما
 هر چه کسار یعنی هنگام درک اس حر مرطبه کحل صدقه اتا ای
 در و دمه دوم اما معصوم این مام نامه که دی ار بر سمار رسیدن
 چان آمده محکم در رد که در آمدن حوں دل ار دنده بر آو ده بود
 و طلب رو داد اس حالت به سما محمی است که ما شما دارم مل
 اس است که حاس باں صبی معصوم الصی دهم جیا حیه
 سمار آگاه و اما هستند که هر گاه در گرامسکه سمار گرام می افاد
 مسران معصوم را سوز میخواندم و ساعتها مادی هنگامه تاریخی
 کرم مدیستم بر عم دگر فریدان شما که کسی ار اماں این چنین
 سان مانوس بوده ام و ایجا است که یادش هیچگاه ار دل
 من دد و هر لیس الناس فرقت رحم حکم می باشد هر گاه
 می ششم که این تم من سخت جان را حال اس است مار
 سمار که والدش دیتیه دل هستند به حالت رو
 و است آگاه حکمیم آخه ماتم و میگیرد اگر چه حوس را
 عین اسه لسانی یکم که آفریدگار تعالی را مقصای حمیر بانی
 بر مدان مسلم و رضا آفریده است و ایجا است که در نامه

لکه اس حاکم

صبی سگاف

مدی سگاف

سگاف صبی

سگاف

[illegible]

ادائی محکم آدم تا آب این صراحی ماوی که سایه حوں حوں
 ناسان نوس جان فرایند و ربه چومنی تا آب حوردن این صراحی
 بدان ماند که سری اسامیدن آب حتمه حورشید را هوس کند
 ماحله حلا ناگرمی ذکر درکار شده کردن است اعمی در حصص
 دست داد چمن سکه که ناسان داده آمد دعاے فرمودن رقه
 مقصود رسد اندر سه سام مولوی سید سطر علی محسن جس سلامت
 رسدن حارده اندر سه حلا دستے کشتید که دل داد و من وجود من
 خد ماشم که اگر حارده هزار زبان آور گردانید و چارده هزار سال
 بدخ اش عطیه سکوف بر سر آید چه امکان کسیکه از حارده هزارین
 و سگاه گراس مدد و لاجرم حتم سخن مدعا کنم یارب ما جهان است
 در جهان و سر بر فرمای کام و جان سوره حواهاں بعد دست
 مبراهیمای سامان ناسد رقه رسید عامه باے شادی سام
 مولوی سید امام الدین مساجوت حاتم دوم و همت حسیح
 هم اعلی الله سالک واقع متفانکم جهان این عامه پای بیبا سادی
 که از میان فرستاد سید نظر احوال وقت آن گردانید که اگر حاتم
 وقت گسه سود حارده مارے حراکم الله فی الغاریں حرا و هر آئینه
 اسطاری ناسد که دعاے حیر هزار در عمر و دولت شاه حیر و سرکت
 می آورد و بحساس بر دامن که دوست دارند سحان است ما حرا این
 دلس دولت و افعال سما راجه امرایتی می بخشد دولت و افعال

حسیح
 حسیح

Handwritten text in a cursive script, likely a manuscript page. The text is written in a dark ink on a light-colored background. The script is dense and fills most of the page, with some lines showing signs of fading or wear. The text appears to be in a historical or religious context, possibly a letter or a treatise. The handwriting is characteristic of a specific era, possibly the 16th or 17th century, based on the style of the letters and the use of certain characters.

۵ رسیدن رماراں حلاط و دماست ۶ ایضا در شکایت مهرانی پناه
 مهرانی را کار فرمودید اما به القدر که گروه از کار مخلص و اگر دیدی نمی
 دیگر کاسه چند حواش فرمودید تا کتاب از سیمه سنگر در آمدی مادی
 ۷ طرح فکده را رعایت تمام کن ۸ ایضا در شکایت دوست
 نوارا دشمن کام ماتم اگر تخلف شده روزه را حمل مکرر التفات
 کم و نقص اگر وقت حاد و چنانکه حافظ شیرازی فرموده ۹
 حافظ مدام وصل پیسر می شود ۱۰ شاہاں کم التفات بحال گدا کند
 سخی کوتاہ امروید مکرر تمه مقدم دلرا فریاد رس دل و آورده گوید
 است و کار باری و دوسته مخلص را کتوبه بختید و والسلام
 دیگر در شکایت از طرف شیخ مولی حسین رقم باب صاحب تیغ
 تعاضل سلامت سمانه تیغ تعاضل که رفته و میرود حوں میگاہاں
 ریختن اگر لدتے می بختند لسم الله سے دلی داریم صد گوه تحمل
 در لعل عالم ۱۱ گشت جیدانکه جواہی بر دشاں بیع تعاضل را اعت
 در شکات صاحب علت شکاستن یا سیم دو مانہ کہ در لورہ این
 ہمدہ فرساستم اگر فراوانی کیف مادہ سور و سرور بہت جستم
 روش و دل ماستاد و اگر ہمدہ و رزقی شہود حساست ہزار فریاد
 و ہمانا این لوا کہ یحودایہ جوں آہ از دل سراں آمد خوش محب
 اس ۱۲ شکایت ورہ من و شکایت خدا کند ایضا در شکایت
 سام حافظ حامد حسین ربیوی حافظ قرآن اہلبیت و لسم الله صحیحہ

حافظ
 صاحب
 مدد

ایک سالہ

[illegible]